Mladen Tarbuk

u povodu 50. rođendana

Zagreb
Utorak, 23. listopada 2012., 20 sati
Muzej Mimara

Hrvatsko društvo skladatelja
Cantus d.o.o.

Mladen Tarbuk

Raspored

12 invencija za klavir (praizvedba)

1. *A una voce*
2. *Aria*
3. *Brasil*
4. *Backward — Forward*
5. *Lullaby*
6. *Sevdah*
7. *Sequences*
8. *Blues*
9. *Minimal Music*
10. *Canon triplum in augmentatio*
11. *Let's Swing*
12. *Fuga a tre voci*

Klavir: Katarina Krpan

***

Sonata za tubu i klavir (praizvedba)

1. *Passionato, ma sempre rubato*
2. *Senza misura*
3. *Vivace*

Tuba: Krunoslav Babić
Klavir: Srebrenka Poljak

Medida del tiempo por diferentes relojes (*Mjerenje vremena različitim satovima*), pet pjesama na stihove Luisa de Góngore y Argote (1990) za sopran, marimbu i dvanaest gudača

Preludio por relojes. Andante ponderoso

Reloj de arena. Andante moderato

Pješčani sat

Što nam vrijedi da činimo,
vrijeme, tirane obijesni,
za te staklen zatvor tijesni,
da te ovdje zadržimo,
kad uzalud o tom snimo,
jer sve dalji tebi biva
baš kad misli da uživa,
taj naš život što te zove,
a ti bježiš, vrijeme, ploveć,
gluho poput pijeska siva.

De campana. Allegro pesante

Sat na zvoniku

Vrijeme, nama korist nije
što te troše oštri zubi
tolikih kotača grubih,
kad si uvijek sve hitrije.
Što da noge obadvije
sputamo ti utezima,
kad u vjetru stan svoj imaš
te s njim letiš i ne haješ
i zvuku metala daješ
što nam šutke oduzimaš.

De sol. Andante gravemente

Sunčani sat

Sate koje nama dijeliš,
iako si ruke teške,
ipak spretno i bez greške
vazda brojiš kako želiš.
Vrijeme, ti nam pute veliš
tvrde varke nesmiljene:
kako ne zna kud da krene
slijepi život što prohodi,
ti ga spomoć sunca vodiš
u dom mu do smrtne sjene.

Por el canto les aves y animales. Allegro robusto

Vrijeme po pjevu pijetla

Ako na glas pijetla pazim
il neuke slušam zvijeri
te pjev njihov grubi mjerim,
nigdje vrijeme ne nalazim.
No ako li sluhom pratim
u svom muku znak poznati
vremena, kad bježeć hodi,
zar naprave bolje ima
među nestalim satovima,
da se po njoj život vodi?

Por las estrellas. Adagio

Zvjezdani sat

Po zvijezdama kad se spremam
saznati, o vrijeme, gdje si,
vidim, s njima pošlo jesi,
a s njima te natrag nema.
Gdje je tvoja staza nijema
koju slijediti ne známo?
No za me su varka samo
i tvoj bijeg i let i put,
jer ti, vrijeme, stojiš tu,
ja u stvari bježim tamo.[1]

[1] Prijevod sa španjolskog: Nikola Milićević. Obj. u zbirci *Zvjezdani sat*, Banja Luka: Glas, 1979.

Sopran: Lidija Horvat Dunjko
Marimba: Igor Lešnik
Ansambl *Fronesis*:
Sergej Evseev, violina
Ivana Penić, violina
Tomislav Vitković, violina
Dubravka Bašić, violina
Davor Philips, violina
Dunja Kobas, violina
Ivana Žvan, violina
Hrvoje Philips, viola
Natalija Anikeeva, viola
Genadij Antonov, violončelo
Branimir Pustički, violončelo
Helena Babić, kontrabas
Dirigent: Mladen Tarbuk

Kada sam u ruke dobio program ovoga koncerta, moram priznati da me iznenadila njegova koncepcija. Uobičajeno je, držim, da se jubilarni koncerti, koji slave neku tako okruglu godišnjicu kao što je pedeseta godina života Mladena Tarbuka, koncipiraju kao pregled kroz cijeli glazbenikov opus. Ovdje je, međutim, Tarbuk posegnuo za dvije praizvedbe i za jednom svojom slabo poznatom skladbom iz 1990. godine koja se, doduše, nakon praizvedbe u Beču (1991. godine), izvela 1993. i u Zagrebu na 17. MBZ–u, na koncertu kultnog bečkog ansambla Die Reihe pod ravnanjem njegovog glasovitog suosnivača — još tamo davne 1958. godine — Friedricha Cerhe. No ne bi se moglo tvrditi da je ta zagrebačka izvedba ostavila neki uvjerljivi trag: U programskoj knjižici Biennala čak je npr. krivo naveden njezin naslov, nije naveden solist na marimbi Kurt Prihoda itd. Da li je, dakle, Tarbuk tu skladbu uvrstio u program ovoga koncerta zato što drži da zavrijeđuje bolju izvedbu a i opremu u programu bez pogrešaka?

Možda je to jedan od razloga, no svakako ne jedini! Barem mi se tako čini.

Budući da dobro poznajem Tarbukov opus (u to sam se još jednom uvjerio dok sam slagao popis njegovih skladbi za ovu publikaciju), koncepcija ovoga koncerta natjerala me na razmišljanje o eventualnim poveznicama skladbi na ovome programu s nekim drugim skladbama u Tarbukovu opusu. Odmah treba napomenuti da je takvo razmišljanje tek na prvi pogled opravdano, no istodobno je i riskantno zato što je Tarbukova glazba toliko kompleksno raznolika da bi uspostava ma kojih poveznica možda pretpostavljala začetak neke vrste klasifikacije koja bi prijetila zatvorenošću prema eventualnim novim, budućim odlikama te glazbe. Baš zato što je Tarbukov opus daleko od konačne zaokruženosti jer se zadnjih godina sve više otvara u nedogled, riskantno je neke kriterije klasifikacije uspostavljati i u postojećem opusu. No, svjestan rizika, ipak pokušavam iz posve subjektivne perspektive tematizirati ono što je do sada skladano.

Stara hrvatska glazba (1991), za orkestar, prethodi skladbi *A Trip around Austria* (1994), također za orkestar (premda postoji i u komornoj verziji), a obje su, uz još poneku, dijalog s temom tzv. nacionalnog identiteta, ne bez primjese stanovite ironije.

Posebnu temu artikuliraju na posve različite načine skladbe *An die Gleichgestalteten* (1994), za mezzosopran, violinu, violončelo, altovski saksofon, trombon, bendžo, orgulje i udaraljke na stihove Bertolda Brechta, *Die Todeskreise* (1995), za violu, tubu, udaraljke i harmoniku i *Eschendorf.*

Ein kroatisches Märchen (2008), za kvartet tuba. Zajednička im je neka vrsta angažmana koji, dakako, ne mora biti određen nikakvim tekstovno deklarativnim predloškom nego proizlazi iz specifične glazbenosti same (naročito u skladbi *Eschendorf. Ein kroatisches Märchen*).

Ovoj »mračnoj« temi suprotstavljaju se »svijetle« skladbe koje počivaju na različitim vrstama ponajprije solističke virtuoznosti, recimo *Koncert za flautu i orkestar* (2002) ili *Kate's Kiss* (2007), za klavir. *12 invencija*, za klavir, koje će se večeras praizvesti, svojim naslovima otkrivaju još jednu značajku Tarbukova opusa, koja je inače raspršena po mnogim njegovim skladbama, tj. stilsko–žanrovski pluralizam koji ovdje konkretno predstavlja i svojevrstan dijalog s tradicijom jer osuvremenjenjem proširuje invenciju kao glazbenu vrstu bogate i duge tradicije.

Skladbe koje sam vezao uz drugu temu (uvjetno rečeno: uz angažman) također su primjer osobite vrste zvukovnosti koja je isto tako karakteristična za Tarbukovu glazbu. Tu nisu toliko bitni različiti nekonvencionalni sastavi nego ponajprije zvuk limenih puhača u njima. Vjerojatno će *Sonata za tubu i klavir*, koja se večeras praizvodi, također biti doprinos toj estetici »limene« puhačke zvukovnosti unatoč tomu što se skladatelj opet oslanja na sonatu kao na itekako tradicionalnu vrstu. (Kažem »vjerojatno« jer mi iz samoga notnog zapisa nije uspjelo predočiti odnos između dionice tube i klavira, odnos što ga se — treba priznati — ne susreće baš tako često.)

Još bih usput pripomenuo da se i *12 invencija* i *Sonata* oslanjaju na još jednu bitnu odliku Tarbukova skladanja, tj. na neposrednu suradnju s određenim izvođačima.

U takve onda ide i Lidija Horvat–Dunjko, a to nas opet vraća na ulogu skladbe *Medida del tiempo por diferentes relojes* na programu večerašnjega koncerta. Kada sam razmišljao o estetici te sjajne skladbe, koja je toliko izrazita, tipična da je se ne može shvatiti tek usput, iz podsvijesti su mi se nametnuli *Sanjači* (2000), za sopran i komorni ansambl na stihove Nikole Šopa, po mome sudu najbolje Tarbukove skladbe do sada. Ma koliko pjesnički predlošci bili različiti, Tarbuk je u Góngorinim stihovima još 1990. godine otkrio poticaj za traženje glazbenosti koji se očito nastavio sve do *Sanjača* a vjerojatno će i dalje trajati. Ovdje dodirujem prostor neizvjesnosti koji se može osporiti onoga trenutka kada sam skladatelj racionalno opovrgne svaku vezu između ove dvije skladbe. No tu smo doista na tankom ledu. Odnosi skladatelja prema pjesničkim predlošcima zbivaju se na razini podsvijesti, već od trenutka kada skladatelj počne razmišljati

o izboru predloška. Dakle, Tarbuk se možda doista mogao odlučiti za večerašnju izvedbu skladbe *Medida del tiempo por diferentes relojes zato što drži da zavrijeđuje bolju izvedbu a i opremu u programu bez pogrešaka*. No to mi se čini tek racionalnom odlukom. Daleko je dublja ona podsvjesna, tj. uspostavljanje mosta između te skladbe i *Sanjača*. O *Sanjačima* sam iscrpno pisao 2002. u *Cantusu* (br. 114, str. 36–37) a zatim i u komentaru za Tarbukov autorski kompaktni disk (Cantus–HRT–HDS, CD 968 984 9531 2, Zagreb, 2003, str. 6–8). Da bi se uočila razina podsvjesti pri izboru predloška, korisno se prisjetiti skladateljevih vlastitih riječi, najprije o *Medidi...*, onda o *Sanjačima*.

O *Medidi...*:

»Kao tekstualni predložak ciklusu pjesama o satovima [...] uzeo sam pet pjesama španjolskog pjesnika baroka, Luisa de Góngore y Argote. Teškim metrom odmjerava to pjesništvo čovjekovu prolaznost i blizinu smrti. Pjesnik kazuje kako vrijeme nećemo izmjeriti ni pješčanim satom, ni zvonom s crkvenog tornja, ni sunčanim satom; neće nam pomoći ni pjev pijetla, ni zvijezde. Vrijeme za nas ostaje nemjerljivim, neuhvatljivim. No, možda ipak glazba, najprolaznija i najneuhvatljivija od svih umjetnosti, može najbolje izmjeriti brzinu toka i kratkoću čovjekova života.«

O *Sanjačima*:

»*Sanjači* Nikole Šopa razmatraju odnose svjetova živih, snovitih i mrtvih. San kao prijelaz, kao jedino međustanje koje nam je svima iskustveno dano, razigrava maštu pjesnika. Svijet sanjača koji podsjeća na ovaj stvarni, a nagovještava onaj drugi, nedohvatni svijet umrlih zadržava tragove izblijedjelih boja, okusa i mirisa. U tom međusvijetu postoji i glazba, beskrajno daleka i tiha, a ipak bliska.«

I još bih se jednom htio vratiti na probleme klasifikacije Tarbukova opusa! Dakako, postoji niz drugih skladbi koje bi se dale svrstati pod ovdje izabrane teme. Ali — i to je daleko važnije — postoje i one koje su tek otškrinule prozor, npr. *Martyre d'un jongleur* (1990), za jednog multiinstrumentalista u kojoj se Tarbuk, opet se oslanjajući na »svoga« izvođača (Ratka Vojteka), ili *Fruits of passion* (1993), za afričku marimbu, basovski klarinet i plesače, ogledaju s instrumentalnim teatrom. Ta se tema, čini se, nije dalje produbljivala. No za očekivati je da će biti i dalje još više tek odškrinutih prozora!

Nikša Gligo

Mladen Tarbuk (Sarajevo, 1962) istaknuti je hrvatski skladatelj, dirigent i glazbeni pedagog. Također objavljuje i članke s raznih područja glazbe, a djeluje i kao producent (desetak nosača zvuka raznih izvođača).

Nakon mature na Matematičkoj gimnaziji u Zagrebu apsolvirao je fiziku na zagrebačkom sveučilištu.

1987. godine diplomirao je dirigiranje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (profesor Igor Gjadrov) a 1988. na Muzičkoj akademiji u Grazu (profesor Milan Horvat). Od 1991.do 1992. studira dirigiranje na Muzičkoj akademiji u Beču (profesor Uroš Lajovic) i skladanje privatno s Friedrichom Cerhom. Od 1989. do 1993. stipendist je zaklade *Lovro von Matačić*. 1995. diplomira skladanje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (profesor Stanko Horvat).

Od 1990. predaje teoriju glazbe na Muzičkoj Akademiji u Zagrebu. 1998. je izabran za docenta, 2005. za izvanrednoga, a 2010. za redovnog profesora. Od 2008. godine na Muzičkoj akademiji također vodi i njezin simfonijski orkestar.

2001. godine imenovan je predsjednikom Kulturnog vijeća za glazbu RH. Na toj funkciji je riješio i krizu umjetničkog vođenja Dubrovačkih ljetnih igara, koja je izbila iste godine ostavkom dotadašnjeg ravnatelja glazbenog programa, Valtera Dešpalja. 2002. je imenovan intendantom HNK u Zagrebu, te se razrješava dužnosti predsjednika Kulturnoga vijeća. Kao intendant dovodi program HNK do neslućenoga procvata, producirajući jedne sezone čak 21 premijeru, te uvodeći ovo kazalište u krovne europske kazališne udruge kao što su »Opera Europa«, i »Središnja i istočnoeuropska operna udruga«. Poseban odjek na njemačkom govornom području izaziva 2005. godine premijera »Tristana i Izolde« pod njegovim ravnanjem. Nakon te premijere smijenjen je s dužnosti intendanta te nastavlja svoju pedagošku djelatnost na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

2008. izabran je za člana Predsjedništva Hrvatskog društva skladatelja te postaje predsjednik Odbora za zaštitu malih autorskih prava. 2012. ga je Ministarstvo kulture RH imenovalo u Vijeće Dubrovačkih ljetnih igara.

U njegovom dirigentskom repertoaru podjednako su zastupljena glazbeno–scenska i koncertna djela. Tako je od 1989. do danas u Hrvatskoj i u inozemstvu (Njemačka, Italija, Kanada, Mađarska, Slovenija, Austrija, Češka...) ravnao sljedećim glazbeno–scenskim djelima: *Carmen*, *Čarobna frula*, *Baron ciganin*, *La Wally*, *Traviata*, *Otmica iz saraja*, *Trubadur*, *Tri-*

stan i Izolda, *Macbeth*, *Cavalleria rusticana*, *Pagliacci*, *Labuđe jezero*, *André Chenier*, *Madame Butterfly*, *Lady Macbeth Mcenskoga okruga*, baletne verzije *La Valse*, *Pavane* i *Bolera*, *Simone Boccanegra*, *Werther*, *Seviljski brijač*, *Figarov pir*, Händelov *Julije Cezar*, *Nikola Šubić Zrinski*, *Tannhäuser*, *Così fan tutte*, *Elektra*, *Rajnino zlato*, *Norma*, *Giselle*, *Orašar, Trnoružica* itd.

Što se pak koncertne djelatnosti tiče, od 1990. godine redovito nastupa sa Simfonijskim orkestrom Hrvatske radiotelevizije a od 2000. do 2011. je njihov prvi dirigent. U okviru Majstorskoga ciklusa tog orkestra interpretira velika djela simfonijskoga repertoara, npr. Šostakovičevu 6. i 11. simfoniju, Mahlerovu 4. i 5. simfoniju, *Žar pticu*, *Cjelov vile*, *Petrušku* i *Posvećenje proljeća* Stravinskog, *Koncert za orkestar* Lutosławskog, Debussyjeve *Nocturnes* i *La Mer*, Beethovenovu *Eroicu* i *Pastoralnu*, Brucknerovu 6. simfoniju, Dvořakovu 7. simfoniju i *Simfoniju iz Novog svijeta*, 4. i *Patetičnu simfonije* Čajkovskog kao i njegovu *Simfoniju Manfred*, Respighijeve *Vetrate di Chiesa*, Schubertovu 3. simfoniju, Mozartovu Simfoniju u g–molu kao i simfoniju *Jupiter*, Klasičnu simfoniju i 2. koncert za klavir i orkestar Prokofjeva. Posebno se pamti izvedba *Pjesama i plesova smrti* Musorgskoga s Paatom Burchuladzeom kao solistom.

Od 1993. do 2000. bio je šef dirigent Simfonijskog puhačkog orkestra Hrvatske vojske, državnog reprezentativnog puhačkog orkestra. Pod njegovim umjetničkim vodstvom ovaj je orkestar realizirao ciklus koncerata u Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski u Zagrebu, s eminentnim dirigentima i solistima kao što su Uroš Lajovic, Nikša Bareza, Vjekoslav Šutej, Radovan Vlatković, Guy Depluis, Branimir Slokar i Walter Hilgers. S ovim je orkestrom Tarbuk realizirao niz zanimljivih projekata, kao što je kompaktni disk s *Hrvatskim misama*, prva hrvatska izvedba Händelove *Glazbe za vatromet*, Brucknerova *Misa u e molu,* Weillov *Koncert za violu i puhače,* Mozartova *Gran Partita*, Schubertova *Njemačka misa* i koncert otvorenja Dubrovačkih ljetnih igara.

Među ostalim je nastupao sa Simfonijskim orkestrom iz Graza, sa Slovenskom filharmonijom, Moravskom filharmonijom iz Olomouca i Državnom filharmonijom iz Hallea, s Beogradskom filharmonijom, s Filharmonijom »Kodály« iz Debrecena, s Ukrajinskim nacionalnim simfonijskim orkestrom iz Kijeva, s komornim orkestrom »Wiener Concertverein« iz Beča, s Budimpeštanskim simfoničarima, s Orquesta Sinfonica Extremadura, s Orchestra da Camera iz Firenze, s Hajdelberškim filharmoničarima, s Orquesta Sinfonica del Estado Mexico itd.

Nagrađen je sljedećim nagradama i priznanjima:

2010: Nagrada Hrvatskog društva glazbenih umjetnika »Milka Trnina«

2008: Godišnja nagrada Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti za suitu iz baleta *Tramvaj zvan čežnja*

Nagrada »Slavenski« za skladbu *Kate's Kiss*

2006: Nagrada Hrvatskog društva skladatelja »Boris Papandopulo« za *Tramvaj zvan čežnja*

Treća nagrada na natječaju festivala Pasionska baština za *Sarinu molitvu*

2005: Prva nagrada na natječaju za najbolju skladbu za gudački orkestar Koncertne dvorane *Vatroslav Lisinski*

Nagrada Hrvatskog glumišta za najbolje dirigentski nastup u 2005. godine, za izvedbu *Tristana i Izolde*

2002: Nagrada »Slavenski« za skladbu *Sanjači*

2001: Nagrada »Porin« za *Concerto grosso* kao za najbolju skladbu u prethodnoj godini

1998: Nagrada »Porin« za CD *Pizzicato* Zagrebačkih solista kao za najbolju produkciju u prethodnoj godini

1993: Nagrada Dr. Ernst Vogel, u Stockerau, Austrija za skladbu *A tre*

Prva nagrada na Međunarodnom natječaju za zborsku skladbu u Tolosi (Španjolska)

Nagrada Stjepan Šulek za skladbu *Medida del tiempo por diferentes relojes*

1992: Posebna nagrada za najbolju interpretaciju Janačekove *Sinfoniette* na Međunarodnom natjecanju za dirigente Smetana–Dvořak–Janaček u Olomoucu (Češka)

1991: Preporuka za izvedbu na Prvom međunarodnom bečkom natjecanju za skladatelje (umjetnički ravnatelj: Claudio Abbado)

1990: Rektorova nagrada zagrebačkog sveučilišta za kompoziciju

1989: Druga nagrada na Jugoslavenskom natjecanju mladih dirigenata

1988: Nagrada Hrvatskog glazbenog zavoda za dirigiranje

1987: Rektorova nagrada zagrebačkog sveučilišta za dirigiranje

Napisao je šezdesetak skladbi, od klavirskih komada do velikih simfonijskih i glazbeno–scenskih vrsta. One su izvođene na značajnim festivalima suvremene glazbe, kao što su *Wien Modern*, *Gaudeamus* u Amsterdamu, *Musikprotokoll* u Grazu, *Svjetski kongres saksofonista* u Glasgowu, *Moskovska jesen*, *Europamusicale* u Münchenu, *Bregenzer Festspiele*, *Le Temps de Souffle* i *Musicora* u Parizu, *Trieste Prima* i *Muzički biennale Zagreb*. Snimljene su za austrijski, njemački, nizozemski, talijanski i hrvatski radio. Njegov *Zildjian Concerto* je odabrao međunarodni žiri za izvedbu na Svjetskim danima glazbe u Manchesteru 1998. Balet *Tramvaj zvan čežnja* (*A Streetcar Named Desire*) otvorio je Svjetske dane glazbe u Zagrebu 2005. godine. Na narudžbu grada Wuppertala napisao je skladbu za sopran, violončelo i klavir *Über glitzernden Kies* u spomen na velikog njemačkog violončelista Siegfrieda Palma. Piše također scensku i filmsku glazbu.

Popis skladbi Mladena Tarbuka

Glazbeno–scenska djela

Glazba za Dorstov igrokaz *Wie der Dildapp zu den Riesen ging* (1994)
Glazba za otvorenje Dubrovačkih ljetnih igara (1998)
Glazba za Kayserovu dramu *Od jutra do večeri* (1999)
Streetcar Named Desire (*Tramvaj zvan čežnja*), balet (2005); libreto: Sanja Ivić prema Tenesseeju Williamsu; koreografija: Dinko Bogdanić

Djela za simfonijski orkestar

Stara hrvatska glazba (1991)
Zildjian Concerto, za udaraljke i orkestar (1995)
Koncert za kvartet saksofona, udaraljke i gudače (2000)
Koncert za flautu i orkestar (2002)
The Streetcar Named Desire (*Tramvaj zvan čežnja*), suita iz istoimenog baleta (2008)

Djela za simfonijski puhački orkestar

Osorska koračnica (1994)
Hrvatska suita, preradba istoimene skladbe skladane 1993. za harmonikaški orkestar (1996)
Concertino, za altovski saksofon i orkestar (1997)
Re (2005)
The Streetcar Named Desire (*Tramvaj zvan čežnja*), koncert za kvartet saksofona i puhački orkestar (2009)

Djela za komorni orkestar

A Trip around Austria (1994)
Palim svijeću, na stihove Ivana Tolja (1995)
Banat a Bartók utan (*Tužaljka za Bartókom*) (1996)

Djela za gudački orkestar

Passacaglia in D, za veliki sastav (1988)
Pastorala fosca, za obou, čembalo i gudače (1989)
Medida del tiempo por relojes differentes (*Mjerenje vremena različitim satovima*), pet pjesama za sopran, marimbu i gudače na tekst Luisa de Góngore y Argote (1990)
Concerto grosso, za trubu, rog, trombon i gudače (1997)
Sebastian u snu, za četiri violine, tri viole, dva violončela i kontrabas (1999)
Goslice su potrte, za violinu i violu solo uz gudački orkestar (2000)
Preludij, arija i fuga, za gudački orkestar (2005)
Bruno furioso, za četiri violine, tri viole, dva violončela i kontrabas (2008)

Djela za mješoviti zbor

Plavo nebo na stihove Frana Galovića (1985),
Adeste, hendecasyllabi, na Katulove stihove (1988)
Discusiones amorosas, tri pjesme na narodne baskijske napjeve (1993)

Djela za muški zbor

Dušo moja, na stihove Smiljana Radića (2003)
Timunjer, na stihove Smiljana Radića (2009)

Djela za mješovite komorne ansamble

Makedonski fragmenti, za klarinet, gitaru i tapan (1983)
Madrigal, za sopran, flautu i klavir, na stihove Torquata Tassa (1983)
La sonnambula, za klavirski trio (1990)
Sanjači, za sopran i komorni ansambl na stihove Nikole Šopa (2000)
An die Gleichgestalteten, za mezzosopran, violinu, violončelo, altovski saksofon, trombon, bendžo, orgulje i udaraljke na stihove Bertolda Brechta (1994)
Die Todeskreise, za violu, tubu, udaraljke i harmoniku (1995)

Tango de habanera, za harmoniku i udaraljke (1995)
Sechzig Jahren feiert Vince Conka, za fagot i klavir (1996)
Preludio, adagio e finale, za fućkača (ili pikolo) i klavir (1996)
Knjiga sa sedam pečata, za orgulje i udaraljke (nedovršeno) (1996–9)
F. Mileni, za sopran i duo kontrabasa (1997)
L'irreparable, za komorni sastav (2003)
Sjećanje na Issu (2004–2008)
Über glitzernden Kies, za dramskoga sopran, violončelo i klavir na tekst Else Lasker Schűler (2007)
Lelek sebra, za dvije violine i klavir (2010)
Sonata za tubu i klavir (2011–12)

Djela za gudačke komorne ansamble

Četiri strofe, za gudački kvartet (1988)
A tre, za gudački trio (1989)

Djela za puhačke komorne ansamble

Monochromia, za kvartet flauta (1989)
Transfiguracije, za puhački kvintet (1989)
Osorska suita, za puhački kvartet (kvintet bez flaute) (1989)
Fo(u)r blue, za kvartet saksofona (1991)
Neozbiljne varijacije, za kvartet saksofona (1992)
Trio, za klarinet pikolo u D, klarinet u B i basovski klarinet (1997)
Prvih Željkovih 50, za puhački oktet (2000)
renata.kruno, za altovsku flautu i tubu (2003)
Eschendorf. Ein kroatisches Märchen, za kvartet tuba (2008)
dalmatina, za flautu (pikolo) i vibrafon (2009–10)

Djela za klavir solo

Varijacije na međimursku temu (1988)
Rebel's Blues (2000)
Za Vladu (2001)
Kate's Kiss (2007)
Eva (2008)
12 invencija (2012)

Djela za ostale solo instrumente

De oriente oblito, za klarinet solo (1984)
Rapsodico, za violu solo (1987)
Danza di corde, za violinu solo (1990)
Martyre d'un jongleur, za jednog multiinstrumentalista (1990)
Fruits of passion, za afričku marimbu (i verzija za afričku marimbu, basovski klarinet i plesače) (1993)
4 etide, za violinu (2002)
Suita, za violončelo (2009)

Djela za harmonikaške ansamble

Fisarmonica blues, za kvintet harmonika (1991)
Hrvatska suita, za harmonikaški orkestar (1993)

Djela za tamburaške ansamble

Klizačka polka (2008)

Diskografija

Zildjian Concerto, na kompaktnome disku *Sticks & Winds & Strings*, Honeyrock, IL01, Everett, PA, 1996.

Concerto grosso, na kompaktnome disku trubača Petra Obradovića, Cantus–HDS–HRT, 988 984 902, Zagreb, 2000.

Varijacije na međimursku temu, na kompaktnome disku Maksima Mrvice *Geste*, Cantus, 988 984 911, Zagreb, 2001.

Sanjači i *Koncert za flautu i orkestar*, na autorskome kompaktnom disku, Cantus–HDS–HRT, 988 984 9531 2, Zagreb, 2003.

Transfigurazioni, na kompaktnome disku *In–Out* Zagrebačkoga puhačkog ansambla, Cantus–HDS, 989 052 0535 2, Zagreb, 2005.

Katarina Krpan diplomirala je i magistrirala na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Vladimira Krpana, a usavršavala se i magistrirala na Conservatoire de Musique (Lausanne) pod vodstvom prof. J. F. Antoniolija.

Priredivši niz zapaženih recitala, nastupa uz simfonijske i komorne orkestre te večeri komorne glazbe, Katarina Krpan se zarana uvrstila među vodeće hrvatske koncertne umjetnike. O njezinu nemalom međunarodnom ugledu svjedoče pozivi renomiranih festivala kao i brojni koncerti održani u velikim glazbenim središtima Europe, Sjeverne i Južne Amerike, Australije i Afrike. Pored nastupa ostvarenih uz pratnju Zagrebačkih solista, Zagrebačke filharmonije i Simfonijkog orkestra HRT–a, koncertirala je s brojnim inozemnim orkestrima. Na koncertnom podiju nastupala je pod vodstvom najistaknutijih hrvatskih dirigenata, ali je u domovini i u svijetu isto tako surađivala s inozemnim dirigentskim uglednicima.

Zavidan tonski arhiv Katarine Krpan sadrži brojne studijske snimke ostvarene za najznačajnije hrvatske, švicarske i talijanske radio–televizijske kuće, ali i nekoliko kompaktnih ploča realiziranih za domaće i inozemne diskografske etikete.

Katarina Krpan veliku pozornost poklanja i sustavnom promicanju novije hrvatske glazbene literature, pa je s uvjerenjem i kompetentno praizvela i studijski snimila doista impresivan niz recentnih klavirskih skladbi, koje su joj — ozareni pravim umjetničkim dosluhom — podjednako često posvećivali i nadareni početnici i doajeni hrvatskog skladanja (npr. Milko Kelemen, Berislav Šipuš, Mladen Tarbuk...). Uvjerenje u nužnost promicanja nacionalnog glazbenog stvaralaštva prenosi i na studente, pa je s tom nakanom 2010. utemeljila HR PROJEKT koji okuplja studente različitih katedri sa ciljem rada na djelima hrvatskih autora i njihova izvođenja na koncertima diljem zemlje i inozemstva.

Izvanredni je profesor na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu i gostujući profesor na Akademiji Steinway u Veroni (Italija).

Krunoslav Babić (1976) diplomirao je i magistrirao u klasi profesora Manfreda Hopperta na Visokoj školi za glazbu u Münchenu. Surađivao je i usavršavao se kod najboljih svjetskih stručnjaka na tubi kao što su Mel Culbertson, Roger Bobo, Daniel Perantoni, Jozsef Bazsinka, Walter Hilgers, Roland Szentpali.

Tijekom svog boravka u Münchenu surađivao je sa Simfonijskim orkestrom Bavarskoga radija, i to pod ravnanjem jednog od najvećih dirigenata današnjice Lorinom Maazelom.

Bio je član Simfonijskog puhačkog orkestra Hrvatske vojske, Simfonijskog orkestra HRT–a, Slovenske filharmonije a danas je član Zagrebačke filharmonije.

Kao solist je do sada nastupao s gotovo svim eminentnijim ansamblima u Hrvatskoj (Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT–a, Zagrebački solisti, Zagrebački kvartet, Zadarski komorni orkestar, Simfonijski puhački orkestar HV), te uz Panonsku filharmoniju iz Pečuha.

Osnivač je i voditelj Kvarteta tuba XL s kojim je u dosadašnjih više od deset godina rada ostvario niz zapaženih nastupa u zemlji i inozemstvu te je osvojio i nekoliko međunarodnih nagrada (Tajland, SAD).

Više od deset godina bio je član Hrvatskog brass kvinteta, a danas je član međunarodnog iznimno uspješnog i cijenjenog kvinteta Balkan Brass Connection.

Do sada je snimio i nekoliko nosača zvuka.

Na njegov poticaj nastaju mnoga djela hrvatskih i inozemnih skladatelja za tubu a uskoro priprema i nosač zvuka s djelima isključivo hrvatskih skladatelja.

Redoviti je član hrvatskih i međunarodnih ocjenjivačkih sudova, također održava i majstorske radionice a aktivno je uključen i u rad svjetske tubističke organizacije(ITEA) na čijim konferencijama redovito sudjeluje.

Srebrenka Poljak diplomirala je 1993. glasovir u klasi red. prof. Zvjezdane Bašić, a 1995. postala najmlađa magistra Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu.

Na festivalima i majstorskim tečajevima (Jerusalem Music Encounters, Firenze Masterclass Internazionale, Orlando Festival u Nizozemskoj, Wien–Prag–Budapest Sommerakademie, itd.) sretala se s velikim umjetnicima i ansamblima kao što su Isaac Stern, Mstislav Rostropovič, Leon Fleisher, Marian Lapšansky, Borodin kvartet, Emerson String Quartet, Julliard String Quartet i drugi, koji su oblikovali njezinu glazbenu osobnost.

Solistički je nastupala uz Zagrebačku filharmoniju, Simfonijski orkestar HRT–a, Simfonijski puhački orkestar Hrvatske vojske i Hrvatski komorni orkestar.

Kao članica renomiranog Zagrebačkog klavirskog trija, uz violinisticu Vlatku Peljhan i violončelistu Pavla Zajceva, ostvaruje brojne nastupe u Norveškoj, Nizozemskoj, Njemačkoj, Austriji, Sloveniji, Italiji i Izraelu, te osvaja nagrade i priznanja u Hrvatskoj i inozemstvu (1. nagrada na Međunarodnom natjecanju komorne glazbe u Trondheimu, Norveška; 2. nagrada i nagrada za najbolji klavirski trio u Heerlenu, Nizozemska; Nagrada Darko Lukić; Nagrada Ivo Vuljević).

Istaknuta je komorna glazbenica i uspješno surađuje s brojnim hrvatskim i inozemnim umjetnicima (S. Arnold, M. Bekavac, V. Dešpalj, S. Milenkovich, B. Paradžik i dr.).

Članica je ansambla Cantus s kojim izvodi i snima djela suvremenih skladatelja od kojih su mnoga praizvedbe.

Članica je žirija Međunarodnog natjecanja za mlade pijaniste Premio »Isola del Sole« u Gradu, Italija. Djeluje kao viši umjetnički suradnik na Gudačkom odsjeku Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu te kao stalni suradnik Zagrebačke filharmonije.

Lidija Horvat Dunjko diplomirala je i magistrirala solo pjevanje (Lied, oratorij i operu) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Zdenke Žabčić. Usavršavala se u Beču kod Olivere Miljaković i u Zagrebu kod Dunje Vejzović. Dobitnica je mnogih državnih i međunarodnih nagrada i priznanja.

Do sada je uspješno kreirala više od 30 velikih opernih uloga u zemlji i inozemstvu, kao i u nekoliko opereta i mjuzikla. Posebno je omiljena na koncertnoj pozornici. Svojim je recitalima osvojila publiku Pariza (*Théâtre des Champs Elysées*), Beča (Musikverein, Konzerthaus), Toronta (Ryerson Theatre, Massey Hall), Berlina, Torina, Venecije, Madrida, Züricha, Buenos Airesa (Teatro Colón), Johannesburga, Moskve (Čajkovski), Montevidea...

Pjevala je s najvećim pjevačkim imenima današnjice kao i s najeminentnijim dirigentima i orkestrima. Bogato moduliran glas, velika muzikalnost, iznimne glasovne mogućnosti te odlična glazbena naobrazba omogućavaju joj ogroman stilski raspon, od rane renesansne glazbe pa do avangarde 20. stoljeća.

Članica je nekoliko baroknih ansambala, a mnogi hrvatski i inozemni skladatelji posvetili su joj svoja djela.

Uz izuzetno bogatu umjetničku aktivnost bavi se i pedagoškim radom kao izv. profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

1996. god. odlikovana je najvišim državnim priznanjem za zasluge u kulturi, ordenom Reda Danice Hrvatske s likom Marka Marulića.

Igor Lešnik, rođen 1956. godine u Zagrebu, jedan je od vodećih klasičnih perkusionista svoje generacije.

Njegove su skladbe na programu mnogih poznatih solista i ansambala a također su zastupljene i na poznatim međunarodnim perkusionističkim natjecanjima. Njegova suradnja s poznatim kolegama, njegova bogata zbirka snimaka i njegova bogata aktivnost kao soliste uvela je u svijet hrvatsku glazbu za udaraljke.

Od 1984. godine vodi perkusionističku sekciju u Simfonijskome orkestru Hrvatskoga radija a od 1990. godine je organizirao mnoge međunarodne manifestacije za udaraljke. Kao utemeljitelj Odsjeka za udaraljke na Muzičkoj akademiji u Zagrebu redoviti je gost mnogih poznatih sveučilišta na svim kontinentima a njegovi se teorijski radovi o udaraljkama tiskaju u nizu časopisa u Europi i u SAD.

Igor Lešnik je predsjednik Hrvatske sekcije »Percussive Arts Society« (SAD), redoviti je predsjednik žirija na natjecanjima za marimbu u Belgiji. Također je umjetnički direktor Međunarodnoga tjedna za ansamble udaraljki u Bjelovaru.

Dobitnik je brojnih nagrada za umjetnička postignuća u zemlji i u inozemstvu a 2003. godine je odlikovan Ordenom viteza u redu umjetnosti i književnosti francuskoga Ministarstva kulture.

Fronesis je mladi ansambl koji postoji nešto više od dvije godine. Njegov utemeljitelj Mladen Tarbuk nazvao ga je »ansamblom za novo, razumno doba«, a praktična mudrost, sadržana u izvornoj starogrčkoj riječi »Phronesis« upućuje na platformu u kojoj su znanje i iskustvo magična formula za oblikovanje repertoara i interpretacija. Naime, godinu dana ranije započeo je radom plesni ansambl *Fronesis*, a potom mu se pridružio i glazbeni sastav istoga imena s namjerom zajedničkog djelovanja u okviru redovita postava Muzeja za suvremenu umjetnost (gdje je održan inauguracijski koncert), uz vođenje uglednog poznavatelja suvremene glazbe Nikše Gliga. Sjedinjavanjem glazbe, pokreta i svjetla *Fronesis* pokušava stvoriti suvremenu umjetničku formu nove sinestetičke doživljajne vrijednosti.

Nakladnici:
Hrvatsko društvo skladatelja
Cantus d.o.o.

Za nakladnike:
Antun Tomislav Šaban
Mirjana Matić

Urednik:
Nikša Gligo

Likovna i grafička oprema:
Luka Gusić

Fotografija:
Damil Kalogjera

Tisak:
Flyer
Zagreb, 2012.

Koncert je ostvaren uz potporu Ministarstva kulture i Gradskog ureda za obrazovanje, kulturu i šport Grada Zagreba